

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2016. november 6.
(vasárnap)

Szepesy László

A HÁLÁTLANSÁG GYÜMÖLCSEI: A BŰNHÖZ VALÓ RAGASZKODÁS

Énekek: 155, 472,1-3, 397,2, 466

Lekció: Ézsaiás 5,1-7

„Hadd énekeljek kedvesemről, szerelmesemnek énekét az ő szőlőjéről! Kedvesemnek szőlője van nagyon kövér hegyen; Felásta és megtisztította kövektől, nemes vesszőt plántált belé, és közepére tornyot építtetett, sőt benne már sajtót is vágatott; és várta, hogy majd jó szőlőt terem, és az vadszőlőt termett! Mostan azért, Jeruzsálem lakosai és Júda férfiai: ítéljetek köztem és szőlőm között! Mit kellett volna még tennem szőlőmmel; mit meg nem tettem vele? Miért vártam, hogy jó szőlőt terem, holott vadat termett?! Azért most tudatom veletek, hogy mit teszek szőlőmmel; elvonszom kerítését, hogy lelegeltessék, elrontom kőfalát, hogy eltapossák; És parlaggá teszem; nem metszetik, és nem kapáltatik meg, tövis és gaz veri föl, és parancsolok a fellegeknek, hogy rá esőt ne adjanak! A seregek Urának szőlője pedig Izráel háza, és Júda férfiai az Ő gyönyörűséges ültetése; és várt jogörzésre, s íme, lett jogörzés; és irgalomra, s íme, lett siralom!”

Alapige: Ézsaiás 5,18-19

„Jaj azoknak, akik a vétket hazugságnak kötelein vonszolják, és a bűnt, mint szekeret köteleken; akik ezt mondják: siessen és tegye hamar munkáját, hogy lássuk, s közelítsen és jöjjön el Izráel Szentjének tanácsa, hogy tudjuk meg.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy egy újabb hónapot kezdhettünk meg a héten, és azért, mert ebben a hónapban is a Te kegyelmedben, segítségedben és irgalmadban bízhatunk egyedül. Urunk, akármilyen munkához látunk neki, ha Te nem áldod meg azt, és ha Te nem munkálkodsz velünk, akkor azon nincs áldás, és annak nincs eredménye. Köszönjük Neked, hogy reménységgel jöhetünk Hozzád, kérve, hogy minket magunkat is formálj, változtass meg. Annyi minden van a szívünkben, amit Te látsz, és amit mi próbálunk elrejtteni, amelyet lekicsinylünk, de Te mégis bűnnek mondasz. Köszönjük, hogy jöhetünk Hozzád kérve, hogy

A HÁLÁTLANSÁG GYÜMÖLCSEI: A BŰNHÖZ VALÓ ...

ezeket leplezd le, hozd világosságra, szembesíts minket velük, és szabadíts, tisztíts meg ezekből.

Köszönjük, hogy testvéri közösségben együtt lehetünk ezen az istentiszteleten, énekekkel, imádsággal, szívünk alázatával Rád figyelve dicsőíthetünk és magasztalhatunk Téged. Köszönjük, hogy ez kedves Számodra.

Könyörgünk, hogy Szentlelked munkálkodjék bennünk, hogy az elhangzottak ne pusztán emberi gondolatok legyenek, hanem a Te kijelentett igéd és akaratod hirdetése, amely képes arra, hogy megváltoztassa életünket, akaratunkat, vágyainkat, cselekedeteinket, és arra, hogy elvégezze bennünk, hogy egyre inkább Neked tudjunk élni. Kérünk, hogy Szentlelked végezze el ezt a munkáját most itt közöttünk, és könyörgünk, add, hogy mindez a Te dicsőségedre hadd történhessék.

Jézus Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ez a jaj felszólítással kezdődő igevers talán nem a legörömtelibb üzenetet tartalmazza számunkra, és nem azt a jó hírt, amit esetleg hallani szeretnénk. Mégis Isten azért figyelmeztet minket ilyen keményen, hogy jaj azoknak, mert szeret bennünket. Ő még a figyelmeztetésben is a javunkat nézi, jót akar nekünk, és egy veszélytől akar megvédeni minket. Azért szól ilyen keményen, hogy észrevegyük azt a megkötözöttségünket, amelyben élünk, és hogy ez ne okozza vesztünket, hanem felismerve a veszélyt, abból Nála szabadulást keressünk.

Hogy megértsük, hogy mit is jelent mindez, először megnézzük, hogy mit is jelent az igeversben használt kép, és néhány példát is hozunk rá hétköznapjainkból. Ezt követően, másodsor, arról kell beszélnünk, hogy mi minden következik életünkre nézve megkötözött voltunkból. Harmadszor pedig arról szeretnék szólni, hogy a szabadulásunk egyedül Jézus Krisztus által lehetséges.

1. Először tehát nézzük meg azt, hogy mit is jelent ez az igevers: *„Jaj azoknak, akik a vétket hazugságnak kötelein vonszolják, és a bűnt, mint szekeret köteleken”*. Mindenekelőtt azt a képet kell megértenünk, amit a próféta használ. Nem egy bonyolult kép. A szekérhúzásról beszél. Azt mondja, hogy a lóra kötelet tesznek, amellyel húzza a kocsit, és annak minden rakományát is. Most nem akarok részletesen belemenni, hogy a szekérnek milyen része ez a kötél, mert nem ez a lényeges. De a próféta erről a kötélről kezd el beszélni. És azt mondja, hogy ez a kötél semmiségnek, hiábavaló dolognak tűnik. Az eredeti szövegben ugyanis így fogalmaz a próféta, hogy a *hiábavalóság* kötélén húzza az ember a bűnt maga után. Miért hiábavaló ez a kötél? Miért tűnik semminek? Mert az ember annak nézi. Olyannak tekinti ezt a kötelet, mint egy kis vékonyka fonalat, amely semmi, amit az ember bátran a nyakába vesz, mert azt hiszi róla, hogy bármikor széttépheti, vagy ha kell, leveheti magáról, és megszabadulhat belőle. Mégis a folytatásban azt mondja a próféta, hogy ez a semminek tűnő fonál olyan erősnek bizonyul, mint egy kötél, vagy egy acélból készített lánc, amellyel hozzákötik a lovat a kocsihoz, amit nem lehet csak úgy széttépni, amiből nem lehet csak úgy kiszabadulni.

De mit jelent ez? Hiszen Isten rólunk, emberekről beszél, nem csak a szekérről. Mik azok a kötelek, amelyek így fogva tudják tartani az emberi lelket? Olyan csábító gondolatok, vágyak, amelyek elsőre semminek tűnnek számunkra. Azt gondoljuk, hogy nem lehet belőlük gond. Miért ne engedhetnék az invitálásuknak? Úgyis tudok

rajtuk uralkodni, bármikor le tudom magamról venni, ezért miért ne vehetném fel őket, és miért ne engedhetnék nekik? Ezek a kötelek olyan bűnök, amelyeket nem is nevezünk bűnnek, olyan semminek tartjuk: ó, hát az nem is igazi bűn... látnád a másikat, na, az bűn, amit ő tesz; de amit én, az nem. Olyan magyarázkodások, mentegőzések ezek, amelyekkel minden tettünket kimagyarázzuk, vagy éppen szükségesnek állítunk be: muszáj volt elkövetnem ezt a bűnt. Ez a muszáj az, amiről Isten itt beszél. Ez az a kötél, ami az embert megkötözi. Ez kényszeríti a cselekedetre, a vétkes dolog elkövetésére. Olyan, bennünket belülről indító, motiváló erők, amelyeknek semmi logikai alapja nincs, amelyeket csak olyan erősnek gondolunk, mint egy cérnaszálat, és amelyek mégis láncként tartanak fogva minket. De hogy még jobban megértjük, hogy mik is ezek a valóságban, hadd hozzak fel néhány gyakorlati, hétköznapi példát ezekre, némelyiket a híres prédikátortól, Spurgeon-tól idézve.

Például képzeljük el egy fiatalembert, aki gyerekkora óta ott ül a gyülekezetben. Minden vasárnap hallja az igehirdetést, a Bibliát is szokta otthon olvasni, tehát rendelkezik némi ismerettel a vallást illetően. Ha megkérdezik őt bizonyos dolgokról, még nagyon jó válaszokat is tud adni. Egy elég értelmes, gondolkodó fiúról van tehát szó. Csakhogy ez a fiú felszínesen vette a dolgokat, sok komoly dologból elkezdett tréfát űzni. A vallással való foglalkozás számára szórakozás lett. Például: elhangzott egy elég lesújtó, az embert komoly önvizsgálatra ösztönző igehirdetés, amelynek a végén mindenki elgondolkodva ment ki a templomból, ez a fiatalember azonban szinte vigyorogott. Annak örült, hogy felfedezett az igehirdetésben néhány nyelvtani hibát, észrevette, hogy a lelkész nem teljesen pontosan idézett egy igeverset, és szinte élvezetét lelte abban, hogy mindezt elmondhatja a többieknek is. Azt, ami jó volt az igehirdetésben, teljesen mellőzte, lehet, hogy észre sem vette. Anélkül, hogy az feltűnt volna neki, a hitbeli dolgokkal való tréfálkozás rabjává lett. Eleinte ez csak mókának tűnt számára, olyan vékony cérnának, amit úgymint abba lehet hagyni, utána azonban erős kötélnak bizonyult ez a dolog. Napjainkra ez a fiatalember oda jutott el, hogy nem pusztán elmaradt a templomból, és nem olvas Bibliát, hanem egyenesen tréfát csinál minden vallásos kérdésből. Az, hogy kezdetben nem fékezte meg az erre való hajlamát, mára rosszindulatú gúnyolódássá nőtte ki magát. Nem lehet vele semmilyen komoly dologról beszélni, mert számára az élet nagy móka és tréfa.

Vagy egy másik példát hadd hozzak. Vannak olyanok is, akik állandóan csak kíváncsiskodni, vagy kételkedni akarnak. Ez nem azonos a kérdezéssel, amelyet Isten megismerésének vágya hajt, mert azzal önmagában véve nincs semmilyen baj. A gyülekezetben szeretjük, ha Isten Igéjével, a Bibliával kapcsolatosan sok kérdés vetődik fel egy emberben, és válaszokat akar azokra találni. És Isten is ezt akarja, hogy tegyük ezt: olvassuk el a Bibliát, tegyünk fel kérdéseket, és keressünk válaszokat, mert csak így értjük meg az Ő akaratát egyre jobban. Ezzel önmagában véve nincs semmi baj.

Ez azonban különbözik attól a szórszálhasogató, és mindenben kételkedni akaró lelkelettől, amely először kicsinek tűnő dolgokat kritizál. Ilyeneket mond: én ezt nem értem; ezt nekem nehéz elhinnem; vagy én ezt nem látom bebizonyítva; vagy szerintem ez nem így van a valóságban, az élet másról szól. Az ilyen ember kimondva, kimondatlanul is azt állítja, hogy a Bibliában leírtak hazugságok, vagy legalábbis csúsztatások, amelyek félrevezetnek minket. Az ilyen ember számára minden egyre kuszább lesz, mert mindenben kételkedik, és az, aki mindenben kételkedik, az sose talál választ. Nem áll össze egy világkép benne, az lesz az ő mottója, hogy cáfoljunk

meg mindent. Ha kell, be tudja bizonyítani egy adott dolog igazát – mert intelligens ember, nem erről van szó –, de ha úgy adódik, akkor az ellenkezőjét is bebizonyítja. Sok esetben éppen úgy foglal állást, ahogyan a helyzet kívánja, nem pedig ahogyan elvei vagy hite diktálná. Nem ismeri azt az utat, hogy a véleményünkben az igen legyen igen, a nem pedig nem, hanem mindig az adott pillanattól függ az, hogy éppen mit gondol. Amíg az egyszerű lelkek a kérdéssel valóban választ keresnek: azért kérdeznek, mert feleletet akarnak, és annak megtalálására törekednek; az állandó kételkedéssel megkötözött ember számára a válasz megtalálása már nem is lényeges, csak az állandó vitatkozás, kételkedés és kérdezés, hogy fitogtathassa a tudását. Az ilyen ember fél attól, hogy bármi is arra készítse, hogy valamit igazán elhiggyen, vagy valami mellett igazán elköteleződjön. Így a kezdeti érdeklődésből átcsap mindennek a kifogásolásába, megkérdőjelezésébe, majd ezt követően az önteltség bűnébe esik: azt gondolja, hogy én tudok mindent jól, mindenki más mindent rosszul tud. Végül pedig eljut oda, hogy állandóan csak köntörfalaz, mert semmiben sincs határozott véleménye: megkérdézik, nem tud határozottan állást foglalni úgy, hogy aztán később is azt képviselje. Az ilyen esetből is látjuk, hogy a kicsiny kis kételkedés, amit ártatlannak gondol az ember, amiről azt hiszi, hogy bármikor abba tudja hagyni, mint válhat súlyos kötélle, amely az elvtelenség fogságába vet sokakat (nem mindenkit, nem szükségszerű dolgokról van itt szó, de nagyon sokakkal megesik ez).

Egy másik példát is hadd hozzak: vannak emberek, akik természetüknél fogva távolságtartóan viselkednek bármilyen lelki dologgal szemben. Nem azt jelenti ez, hogy ne járnának el gyülekezetbe: elmennek a templomba, meghallgatják az igehirdetéseket, időnként még Bibliát is olvasnak, és pénzadományt adnak általuk nemesnek gondolt célokra. De itt megállnak és meghúzzák a határvonalat: eddig és ne tovább. Nem akarnak a hallott igei üzeneten elgondolkozni, még kevésbé alkalmazni azt saját magukra, nem akarnak imádkozni, nem akarják megbánni a bűneiket, nem akarnak megtérni azokból, sem pedig hinni, vagy szívükkel bármilyen más módon, lelki módon cselekedni. Mert az gondolják, hogy a gondolkodás kemény és fáradságos dolog, sok kellemetlenséggel jár együtt. Nincs nekem időm arra, hogy napi fél órát a Bibliával bajlódjak. Nem is tartják érdemesnek, hogy elgondolkodjanak a hallottakon: menni kell tovább, csinálni kell a dolgokat, nem kell mindent túlgondolni – ezt mondják. A múltba visszanezteni pedig felesleges, mert ha komolyan mélyebbre ás az ember, akkor sok szomorú és fájdalmas dologgal találkozik, az pedig kinek kell, hogy rosszul érezze magát, nem? Az élet arról szól, hogy érezzük jól magunkat. A megbánás és a bűn elhagyása pedig szintén olyan dolog, amit nem igazán akar az ilyen ember megtenni. Ahhoz meg kellene változni, ahhoz másként kellene gondolkodnom, vágyakoznom és élnem. Márpedig megvan az életemnek a megszokott rendje, miért térjek el attól? Sokan inkább becsukják a szemüket, és inkább nem vesznek tudomást arról, hogy a romlás felé tartanak, csak azért, hogy ne kelljen megbánniuk semmit. Micsoda kötél ez, testvérek, ami megkötözi az embert? Mert megkötözi. Alapvetően idegenkedik a lelki dolgoktól: attól, hogy egyáltalán vagy kipróbálja, vagy rendszeresen ezekkel éljen. Mi más ez, mint – bocsánat a kifejezésért – ésszerűtlen ellenérzés? Miért félünk ettől, hogy kipróbáljuk? Mi ez, ha nem jogtalan előítélet: nem is ismerem, de máris elítélem, és nem aszerint élek. Vagy bolond idegenkedés a lelki dolgokkal szemben, mert nincs rá magyarázat. Isten gondolkodásra akar készíteni minket, nem előítéletekre: arra, hogy vállalva a felelősséget tetteinkért, képesek legyünk, ha kell, megbánni is azokat, és másként cselekedni, ha kell, az ellenkezője-

képpen, nem pedig gyermek módjára áthárítani a felelősséget bűnös dolgainkért másra, vagy valahogy kimagyarázni azt. Mi ez, ha nem kötél, amely megkötözi az embert, amely távol tartja őt a lelki dolgoktól?

Ugyanilyen dolog lehet az, hogy mindig másokhoz akarunk alkalmazkodni, nem vállalva fel hitünket, meggyőződésünket. Mindig az adott beszélgetőpartnerhez igazodunk, mert neki akarunk tetszeni. Ha azt kérdezi az ilyen barát, hogy hol voltál?, akkor az alkalmazkodó ember ahelyett, hogy mondaná, hogy én istentiszteleten voltam, és visszakérdezne, hogy és te?, ehelyett mindenfélét kitalál. Azt mondja, hogy ja, tudod elmentem a templomba, mert olyan szépen hangzott ott az orgona, és olyan szép a zene, igazából zenét hallgatni mentem, nem Istent tisztelni. Vagy mert hallottam, hogy mekkora nagy tömeg van ott, kíváncsi voltam, hogy igaz-e, meg kíváncsi voltam arra a lelkészre, akiről annyi mindent mondanak. Hányan hajtják magukat ilyen igába, amikor másoknak akarnak mindenáron tetszeni! Az ilyen emberek ebből kifolyólag először csak kisebb bűnt követnek el, mert tetszeni akarnak másnak, és a másik pedig rosszat vár el tőlük. Aztán egyre nagyobb és nagyobb bűn követheti ezeket. Vannak, akik odáig elmennek a másoknak való tetszeni akarásban, hogy még az életüket is ennek szentelik. Olyan házastársat választanak, akinek semmi köze nincs Istenhez – akiben ő elvileg hisz –, sőt, még Ellene is van, és az ilyen alkalmazkodó ember, ahelyett, hogy bátran kiállna és vállalná hitét, megkötöztetve az alkalmazkodás, tetszeni akarás vágyától, inkább belemegy abba a házasságba, és elhagyja a hitét, és elhagyja Istent.

De ha azt mondjuk az eddigi hasonlatokra és példákra, hogy ó, hát mindezek nem érintenek minket, akkor se gondoljuk, hogy minket nem kötöz meg annyiféle bűn. Az ember gyakran rossz szokásnak nevezi a bűnt, és higgyük el, hogy az számos ilyen rossz szokásnak vagyunk a rabja. Eleinte csak egy fél pohárral iszom, nehogy kinézzenek a többiek, és azzal csúfoljanak, hogy ó, te antialkoholista, te szent; vagy, mert azt mondta az orvos, hogy fél pohárkával nem árt meg, kimagyarázzuk. Eleinte csak egy fél pohár, aztán később már nem tudok meglenni a napi adag nélkül, és rabjává váltam az italnak. Eleinte csak 1-2 parázna pillantást vetek a buszon velem utazóra – bocsánat a kifejezésért – majdhogynem levetkőztetem őt, és engedek ennek a kísértésnek, aztán ebből származik majd a másik után való vágyakozás, a házastársunkkal való elégedetlenkedés, majd a megcsalás vádjá, hűtlenség, és jönnek a válások. Eleinte csak egy fél órát játszok a számítógépen, képes vagyok én azt kikapcsolni, nem töltök el órákat, napokat fölötte; csak egy negyed órát nézelődök a ruhaboltban, úgysem árthat meg, hogy ha azután vágyakozom, hogy miket vehetnék meg; eleinte csak egy sorozatot nézek meg a tévén, úgyis abba tudom hagyni, ha akarom; csak egy éjszakát bulizok át, egy éjszakát szentelek oda arra, hogy ne pihenjem ki magamat, mert úgyis abba tudom hagyni, amikor akarom. Az a baj ezekkel a „kis” dolgokkal, hogy aztán olyan erősnek bizonyulnak, hogy ha az ember nem tudja kielégíteni az ilyenfajta vágyait, akkor nem pusztán nem lesz boldog, hanem egyenesen ingerlékeny, frusztrált és mérges lesz. Nem folytatom tovább, a végtelenségig lehetne, nem célom az, hogy minden bűnt felsoroljak, csak rá akarok mutatni arra, hogy a megkötözöttségnek számtalan útja-módja létezik. Nem érvényes mindegyik megkötözöttség mindannyiunkra, de higgyük el, hogy mindannyiunknak vannak megkötözöttségei, amelyekről az Úr tud. Nagyon egyszerűen ezt teszi fel kérdésként Isten: elhiszed-e ezt, bevallod-e ezt magadnak, hogy téged magadat is különféle gondolatok, vágyak kényszerítenek, megkötözve tartanak?

2. És ennek a megkötözöttségünknek következményei vannak az életünkre nézve. Másodszor ezeket szeretném, ha megnéznénk, hogy mik ezek. Először is az, hogy ha valaki bűneivel megrakott szekerét húzza, az kemény vesződséggel és munkával jár. Fárasztó egy megrakott szekeret húzni. Az ígás állatok is megfáradnak benne, hát még a bűnökkel megterhelt ember. Mivel nyíltan szégyelljük megkötözöttségünket, néha még magunknak se valljuk be, mások elől meg pláne el akarjuk rejteni és titkolni, ezért mindenféle hazugságot ki kell találnunk, hogy másként állítsuk be a dolgokat, hogy ne kelljen beismernünk semmit. A hazugság pedig újabb hazugságot szül, és szépítgetni kezdjük egyébként undorító dolgainkat. És aztán a szekerünk egyre inkább megtelik újabb és újabb bűnökkel. Még a saját lelkiismeretünket is igyekszünk elhallgattatni, és hogyha ez nem megy, akkor önbecsapással próbáljuk elrejtetni magunk előtt azt, akik vagyunk.

Továbbá: ahogyan az idő telik, úgy a szekér is egyre nehezebb lesz. Újabb és újabb bűnöket kell elhordozni az embernek a szíve mélyén. Azért így mondom, hogy a szíve mélyén hordozza el, mert mi a felejtés művészetével próbáljuk megoldani bűneink kérdésének legnagyobb részét. Mert ugyanis amiről az ember nem tud, amire nem emlékezik, az nem is létezik – legalábbis ezzel áztatja magát nagyon sok ember. A szíve mélyén eltemeti a régi bűnöket, hogy a lelkiismeret ne mardossa őt. A bűnt azonban csak a megbocsátás és Isten iránti kiengesztelődés révén lehet elrendezni magunkban. Az elfelejtéssel nem lehet megoldani. Hiába gondoljuk azt, hogy csak az elmúlt napok, hetek bűneit hordozzuk, most éppen ez terhel bennünket, higgyük el, hogy rajtunk van életünk minden elkövetett bűne is.

A megkötözött ember életútja pedig, ahogyan egyre több bűne lesz, egyre nehezebb is lesz. Mivel a megrakott szekérnek mélyebb a keréknyoma, mert nagy a súlya, ezért nehezebben tud előrébb haladni a földes úton. A korábban könnyen vett nehézségeket, emelkedőket a bűnnel egyre inkább megterhelt ember egyre nehezebben győzi le, mert rajtuk nem tud keresztülmenni.

Nem minden esetben, de nagyon sokszor odáig is eljut az ember, hogy a megterhelt szekér végez az őt húzóval. Hallottam már olyan balesetről falun, amikor egy meredek lejtőn egy elég súlyos szekér megindult, két ló volt elé bekötve, és a szekér gyorsabban ment, mint ahogyan a lovak futni tudtak, és mivel oda voltak kötve ehhez a szekérhez, félre nem tudtak ugorni, a kocsi magával rántotta őket, és felborultak. Nem egyszer az ilyen tragédiáknál a ló is odaveszett. Ugyanígy a kicsinek mondott bűn is, amin azt hisszük, hogy uralkodunk, egyszer csak úrrá lesz rajtunk, és életünk tragédiáját okozza. Számptalan esetet lehetne hozni arra, hogy egy korty semminek tűnt, aztán az a korty elnyelte először az ember józanságát, aztán a családi kasszát, a család békéjét, biztonságát, végül időnként magát az embert is, mert belehalt abba a „kicsi” dologba. Csak egy kis élvezet kell nekünk, aztán máris tönkre van téve a családom, a karrierem, mert mindenem ráment arra, hogy újból és újból részem lehessen abban az élvezetben. Csak egy kis kölcsönnek mondott lopás a munkahelyről, és máris oda a becsületem, a megbízhatóságom és a karrierem. Nem akarom folytatni a sort.

3. Azért soroltam fel mindezeket, és világítottam rá megkötözöttségünk következményeire, hogy lássuk meg: szabadításra szorulunk. Végül erre hadd mutassak rá a Biblia tükrében, hogy létezik szabadulás a bűnből, létezik szabadítás a belső kényszerből, a megkötözöttségből, van valaki, aki a köteleket le tudja oldani. Mert az igazán jól megkötözött ember nem képes magát kiszabadítani, a bűn pedig egy elég erős kötél. De van, aki megszabadítson minket: Isten Jézus Krisztust küldte el ezért. Azért

jött el, hogy a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek eloldozást szerezzen és hirdessen. Ő azért jött, hogy kiszabadítson minket láncaink kötelékéből, a bűn rabságából. Azért vette magára emberi természetünket, hogy ezt a bűnre hajlamos természetet megszabadítsa, megváltoztassa, újjáteremtse. Ezért lett Krisztusnak a neve Jézus, ami annyit jelent, hogy szabadító, mert Ő szabadítja meg népét bűneiből. Ha elhisszük, hogy Jézus Krisztus azért halt meg a golgotai kereszten, hogy Isten megbocsássa nekünk bűneinket, és azért támadt fel a halálból, hogy mi is új emberként tudjunk élni, akkor miénk lehet Jézus Krisztus szabadítása! Hisszük-e ezt? Hisszük-e, hogy ebből a megkötözöttségből Jézus Krisztusnál van szabadítás? Bármikor elkérhetjük ezt Őtőle, bármikor odamehetünk Őhöz a bűneinkkel, azokat bevallva, azt kérve, hogy Uram, könyörülj rajtam, és szabadíts meg engem.

Isten azért figyelmeztet minket így, hogy jaj azoknak, akiket a bűn megkötöz, azaz minden embernek, mert Ő meg akarja szabadítani az Övéit. Ha pedig már hiszünk Istenben, és miénk ez a szabadság, akkor ez az ige arra is felszólít minket, hogy éljünk ezzel. Isten azért adta elénk ezt a próféta által, hogy figyelmeztessen és megmentsen minket. De azért is, hogy felhívja a figyelmünket, hogy ha nem élünk ezzel a lehetőséggel – különösen hívó emberként –, visszautasítjuk Isten szabadítását, akkor bűnünk csak még nagyobb lesz. Mindig szomorú azt látni, amikor egy éhező ember az elé letett ennivalót nem hajlandó elfogadni, mert valami nem tetszik benne neki. Ugyanígy szomorú azt látni, hogy a bűntől megkötözött ember nem hajlandó elkérni Istentől ezt a szabadítást, mintegy kinyújtani az Ő kezét, hogy Uram, szabadíts meg; mert nem hisz ebben, és nem kell neki. Kérjük el ezt a szabadítást, ne várjunk vele, ne akarjunk bűneinkben maradni, ne vonszoljuk bűneinket magunk után. Létezik szabadítás Jézus Krisztusnál!

Isten Szentlelke ajándékozzon meg bennünket ezzel, és a szabadítás örömeivel, és ha újból a bűn rabságába esünk is, Őhöz újból odafordulhatunk, könyöröghetünk: Uram, szabadíts meg, mert Te képes vagy szabaddá tenni minket! Isten Szentlelke adja meg mindezt nekünk!

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, azért, mert látva állapotunkat, a bűn fogságát, azt, hogy megkötöznek bennünket saját vágyaink, kísértő gondolataink, Te nem ítéletre jöttél el, és nem azért, hogy minket elkárhoztass, hanem Jézus Krisztusban a szabadítást készítetted el számunkra. Köszönjük Neked ezt a nagy irgalmat és kegyelmet, hogy szabadítani jöttél, a golgotai keresztfán helyettünk szenvedve el minden bűn büntetését.

Köszönjük, hogy hirdeted ezt a szabadítást. Kérünk, adj olyan szívet nekünk, amely képes elhinni ezt, amely meglátja saját megkötözött voltát, nem kételkedik, hanem igazat ad a Te igédnek, hiszen Te jobban látod szívünket, jobban látod lelkünket, mint mi saját magunk, mert gyakran becsapjuk magunkat, áltatjuk azzal, hogy mi másnyilván vagyunk. Köszönjük Neked irgalmat, hogy Igédben ezt tükörként elénk adod. Hálát adunk a szabadulás lehetőségéért is, azért, hogy ha Téged segítségül hívunk, akkor üdvözülhetünk és szabadulhatunk.

Kérünk, adj hitet, reménységet Tebenned, és ha már megadtad, ha már miénk ez a hit, add, hogy örömmel élhessünk benne. Könyörgünk, segíts a bűn ellen is harcolunk. Számptalan bűn marad meg bennünk, hívókben is, kérünk Téged, hogy ne legyen más mód, ahogy szabadulást keresünk, ne önerőből küszködünk, hanem a Te

A HÁLÁTLANSÁG GYÜMÖLCSEI: A BŰNHÖZ VALÓ ...

szabadításodban, kegyelmedben bízunk továbbra is, és Hozzád forduljunk. Könyörgünk, hogy erősítsd meg ezt a hitet, ezt az akaratot bennünk.

Könyörgünk a szenvedélybetegségekkel megkötözöttéért, és mindenkiért, akit fogva tartanak ilyen bűnök. Könyörgünk azért, hogy testvéri közösségünk itt a gyülekezetben hadd lehessen segítség, támasz is ezekben a harcokban sokak számára. Ha kell, szeretettel intsük egymást, de hogyha kell, akkor együtt tudjunk leborulni Eléd könyörögve.

Könyörgünk, Urunk, egyházunkért is. Add, hogy ne hagyjuk el sosem az evangélium útját, kérünk, hogy vezetőink is az Ige alapján tudják azt hirdetni és vezetni népedet.

Könyörgünk országunkért, népünkért: annyi babonassággal, tévhittel, különféle testi kívánságokkal van megkötözve. Kérünk, Te adj ezekből szabadítást, és adj közöttünk ébredést, hogy az emberi lelkek felébredve Hozzád térjenek. Könyörgünk népünk vezetőiért, Te vezesd őket Lelked bölcsességével döntéseikben.

És könyörgünk, Urunk, hogy egyen-egyenként, családjainkban, munkahelyünkön, baráti körökben is hadd tudjunk Téged követni, Benned hinni. Kérünk, add, hogy amikor Igéd előtt vagyunk, hadd hagyjuk, hogy Te formálj bennünket, ne keményítsük meg a szívünket. Köszönjük Neked, hogy mindezeket munkálad, hogy mindezeket láthatjuk a hétköznapi életünkben egymáson is. Magasztalunk Téged ezért a kegyelmes munkádért.

Kérünk, hogy ígéreted szerint minden napon legyél velünk, és mi is Teveled. Segíts Urunk abban, hogy akármit teszünk is, Téged dicsőítsünk.

Áldott legyen a Te háromszor szent neved kegyelmedért, irgalmadért, minden munkádért!

Ámen.

466. ének

Mason Lowell, 1792–1872.

Rád te- kint már hi- tem, Meg- vál- tóm,
Is- te- nem, A Gol- go- tán: Halld kö-nyör-
gé- se- met, És vedd el vét- ke- met;
Mos- tan- tól hadd le- gyek Ti- ed csu- pán.

2. Szívemet töltsé be Kegyelmed ereje Buzgósággal! Meghaltál érettem; Add: szívem s életem Teérted éghessen, Forró lánggal!

3. Ha elfog útam Félelem s fájdalom: Fogd kezemet! Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel könnyemet: Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!

4. Éltem ha fogyva-fogy, És a halál ahogy Jön már felém: Megváltóm, ments te meg Kétségtől engemet, Nálad hogy üdvömet Meglássam én.

Palmer Ray, 1808–1887.